



СКАЛА ВІКІВ  
 Іншої підвалини ні-  
 хто не може заложити  
 Викуп за Всіх

**„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“**  
 „Надгодить поряток, та ще ніч“ Іса. 21  
 WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE  
 (Fourth Edition)  
 Vol. II September 14, 1925 No. 9  
 Років Библого 6653 Бересень, 1. 1925

**ЗМІСТ**

Царство Боже приближилось... 131  
 Н. добро вибралими  
 Працянне а злоба ..... 136  
 Хрещенне Ісуса ..... 138  
 Вечір молитви і слова до розважування ..... 140  
 Смерний Намет або Сини Завіту ..... 141  
 Листи зі старого краю ..... 142

„Став же я немаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Авіанум 2:1.

© W.T.B.T.S.

На землі певеніток парієн у зачатю, як зарево море та фліз [пабурені, невдоволені масні, і оадрівють люде від страху та  
 теджманіа тета, не прійте на вселенну [на всіх людей]: сплі бо небесні [періан] захитатяться... Як побачите, що се стаеться,  
 знайте, що Царство Боже близько... Вширосунітьсє і підіймайте голви ваші, радуйтеся, бо наближилось викупленнє ваше. —  
 Євангеліє: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

## СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

**С**ЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче осягнути почетний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтіян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою ціллю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явилась через Церкву всьма премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена сином людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сеит або віроісповідань, яких собі натворили люде; а стараться кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке галосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділять своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божій обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його люде в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для легшого провіреня наводимо звичайно голосі і стих з Пророків і Апостолів.

### СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угільним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтіян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він немаче обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „винупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що провіщає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таним, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосоналіти, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всьрку ласку; бути світлами Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 21:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримують всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що скотять бути послужні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Дійння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїа 35.

### WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,  
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.  
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and  
Miscellaneous Foreign, \$1.50.  
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice  
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

**РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ:** Сей журнал виходить під назором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банківими дрефтими. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переназом.

**ПЕРЕДПЛАТА** за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

**УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!** В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано наданість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинове число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

### ТЕМАТИ НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ І ПАДОЛИСТ

Вересень 13. „ЮБІЛЕЙНИЙ РІК“  
Падоліст 11. „ПОБІДА СПРАВЕДЛИВОСТИ.“

**УВАГА:** З великою приємністю подаємо до відома братам, що вже вийшов новий накат сіванників: „Пісні Заріння Тисячліття.“ Нове і поправлене, та значно побільшене видання. Всіх пісень разом 177. 144 сторін друку. Оправа подотняна. — Ціна 35 цент. за прим гуртовно — поодиново по 45 цент.

Просіться всіх о надсилання замовлення.

Брати в Канаді будуть слати замовлення до українського відділу в Торонто, Онт., Канада.

Під увагу всім Братам.

Тому, що між нашим народом дуже мало є поширена Біблія, з причини темряви, яка панує, як також з причини значного кошту; ми востаралися в більшу скількість Євангелій, самих Євангелістів, (кожна окремо), а щоби тим було приступніше для братів вислати в листі до краю між своїх знайомих та кривих.

Кожна книжочка на 64 стор друку і більше, котра містить в собі євангелію, даного євангелісти, коштує тільки 4 ц. де за 20 п. можна заслати саме найголовнішу частину з Біблії між народ. — Сподіємось, що інтересовані скористають з нагоди.

Отсим просіться всіх братів о надсилання адрес знайомих, кривих, чи приятелів, котрі замешкують Велику Україну, в Волинській та подільській губернії і дальше, щоби тим способом доставити їм літературу та дати свідоцтво о надходячій царстві Божій.

### КОНВЕНЦІЇ

В Філадельфії в днях 5, 6, і 7 вересня відбудеться конвенція. — По інформації писати — Гайнич 956 Н. Гутчінсон Ст. Філа. Па.

В ГАРИ, Інд. в днях 5, 6, і 7. вересня, відбудеться конвенція дооколичних братів. По інформації писати — М. Кичура Бок 173 Толлестон Ст., Гари, Інд.

# ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Вересень - September, 1, 1925.

№ 9.

## Царство Боже приближилось...

„Двигому всі народи, і прийде Той, що його бажують усі народи.”

„І настане час: Гора дому Господнього буде настановлена головою гір і буде вивесшена понад горби і понилнуть до неї всі народи.”

„В ті часи звати будуть Єрусалим престолом Господнім і всі народи (держави) будуть збиратися в Єрусалим задля імени Господнього і не будуть уже ходити упрямим робом свого ледачого серця.” — Агей 2:7; Михей 4:1; Єремія 3:17.

\* \* \*

„Від смоківниці [фігового дерева] навчіться приповідати: Коли вже вітте її стане м'яке і пустить листе, знайте, що близько літо,\* ) Так само і ви; як отсе все побачите відайте, що близько під дверима [царство Боже — Луки 17:21] Істинно глаголю вам: не перейде рід сей, як усе теє станеться. Небо і земля [теперішній церковний суспільний порядок] перейде, слова-ж мої не перейдуть [не зміняться].” — Матей 23:32-35.

Недовірки вхопилися тих слів і кажуть, що ці слова не сповнилися, і що наш Господь показався через се ложним пророком. Вони прикладають се прорцтво тільки до горя в часі політичного упадку Ізраїля в 70 р., і гордо зазначають, що той рід і багато інших по нм минулись, а виповнення тих річей ніхто не бачив. Відповідаємо на се, що вони не зрозуміли прорцтва нашого Господа, позаяк воно тільки до часті відноситься до горя Ізраїля, котре дійшло до свого вершка 70 р. по Хр.

Щоби збити сей закид деякі християнські письменники пояснюють, що слова *рід сей* означають в дійсності *раса ся*, Жиди; що *ся* *раса* жидівська не перейде, аж покиль те все станеться.

Але ми не годимось і на таке пояснення: 1. Хоть і слова *рід* і *раса* можуть походити з того самого кореня, то однак не означають те саме. Ці слова є ужиті в Біблії, і мають зовсім відмічне значіння.

Належить завважати, що слово *рід* в значінню *ра* а а або потомство, ужите в Новім Завіті, і є переведене з грецького слова *геннема* (так є в Матея 3:7; 12:34; 22:33; Луки 3:7) або зі слова *генос* (так є в Петра 2:9) Однак в прорцтві нашого Господа, записанім через трох ріжних Євангелистів ужите зовсім відмінного грецького слова *генеа*, котре не означає *раси*, але має те саме значіння, що українське: покоління або *рід*. Се грецьке слово *генеа* ужите в інших місцях св. Письма потверджує, що

\*) Жиди ділили свій рік на дві порі: літо і зиму.

воно не є ужите тут в значінню *раси*, але в значінню *жидівських* людей в тім часі. На доказ гляди: Мат. 1:17; 11:16; 12:41; 23:36; Луки 11:50-51; 16:8; Діян. Ап. 13:36; до Колосая 1:26; до Жидів 3:10.

2.) Наш Господь не міг мати на думці *раси* жидівської, і булоби невластиво уживати грецького слова означаючого *раса*, понеже апостоли не *питалися* про *Жидів*, і Христос в своїй відповіді пророчій не говорив про них. Ізраїль є тільки легонько згаданий в сім прорцтві; і єслиби наш Господь сказав, що *ся* *раса* не перейде аж поки все не сповниться, то і так насувалось би питання: яку *расу* Він мав а думці, позаяк прорцтво не говорить про ніяку особливу *расу*. Єсли би отже се слово означало *расу*, то властиво сказавши, воно скорше означало би *расу людську*, чим *жидівську*.

Єсли однак тут розуміємо грецьке слово *генеа*, як і в інших місцях в значінню *рід* - одно покоління або генерацію, і пізнаємо, що слова нашого Господа були прорцтвом, відносячимся до цілого віку Євангеліського, тоді не будемо мати жадної трудности порозуміти значіння слів: „Сей рід, [котрий буде свідком знаків, о які запитували апостоли, а котрі вичислив наш Господь - іменю затьміне сонця, місяця і надане зір] не перейде рід сей, як усе теє станеться.” Іншими словами, знаки сказані відбудуться в міжчасі одної генерації з кінцем віку.

Випускає лисця через смоківницю [фігове дерево] могло бути сказане випадково, але ми не думаємо, аби так було. Як оповідає св. Письмо наш Господь серед особливих обставин прокляв фігове дерево, котре не вродило овочів і котре безпосередно потім ухло. (Мат. 21:19-20). Ся подія склониє нас вірити, що фігове дерево в тім прорцтві означає *нарід жидівський*. Єсли так, то прорцтво виповнилось зовсім точно. Тепер не тільки тисячі Жидів повертає до Палестини, але також рух Сионістичний прибрав вже такі розвіри, що тепер відбуваються конвенції представителів Жидів із всіх частей світа, аби обратитись, в який спосіб здійснити царство жидівське в Палестині. Листе буде показуватись, але овочі видасть аж по 1914 р. по скінчню *часів поган*. [І дійсно так сталося! 1917-ого року увільнено Єрусалим із рук Турків а 1918-ого Жиди отримали право на заложенє своєї держави.]

Слово *рід* може означати цілком добре століття або генерацію (як се переложено в Англійській мові), котра за часів Мойсея числила 120 літ. (1 Мой. 6:3). Числячи сто літ від 1780 р., від дати першого знаку, отримаємо рік 1880, коли кжде предсказане діло почало виповнятися в

Тім часі: *живо*, або збирання почалося в жовтні 1874 р.; а організація Царства почалося 1878 р. в нічці, а приготування до гори або до дня гріву, почалося 1874 р. продовжалося до 1914 р., коли розпочався степенно час великого горя на землі.

„Про день же той і годину ніхто не знає, ані ангели небесні, ні Син, тільки сам Отець.“ (Мат. 24:36, Руконне Єврейський. Порівняй Марка 13:32-33) „Глядіть, вильнуйте і моліться; бо не знаєте, коли пора.“

До цих слів многи привадуєть більше значінь, ніж вони дійсно в собі містять. Думають, що слова ті замкнуті на ключ всі пророцтва Біблійні так, немаче би наш Господь сказав: „Ніхто о тім ніколи не буде знати,“ підчас коли Господь сказав тільки: „Ніхто [тепер] не знає,“ відносячи се тільки до осіб, котрі Його слухали, для котрих ще не прийшла акуратна пора розуміти часи і хвили. Хто-ж може сумніватись, що „ангели небесні“ і „Син“ не знають *тепер* існо о справах, котрі так близькі є до підковитого виповнення ся? А коли вони *тепер* не є в невідомості (що до того етиха), то і святи Божі не можуть бути *тепер* повстругані (тїм етихом), аби не шукали зрозуміня цілої правди: „нашеаної передше нам на науку.“ Дійсно, було се так головн дзятого, бо Отець не желав собі, щоб Його люде *могли собі* знати о даті ані оісели, аж до часу, коли нечати вістануть розломані. Наш Господь описав біг нотії і запевнив своїх вірних, що если будуть чувати і молитися і остануть всегда вірні, вони у відповіднім часі не будуть в темноті, але побачать і спізнають.

Бог через пророка Давида показав, що в тім часі „мудрі зрозуміють“ видиво і пророцтво, а тільки що ніхто з „печестивих не зрозуміє.“ (Дан. 12:9-10) До сего апостол Павло додає від себе таке: „Ви ж браття, не в темряві, щоб сей день як злодій, захопив вас,“ хотая він так прийде на цілий світ. „Вильнуйте, по всяк час, [аби ви у відповіднім часі пізнали] молячись, щоб удостоїлись вткати від того всего, що має статись.“

• БО ЯК БУЛИ ДНІ НОСВІ, ТА Й НЕ ЗНАЛИ •

„Як же дні Носві, так буде і присутність [по грецьки *паросен*] Сина Чоловічого. Бо як було за днів перед потопом, що їли і пили, женились і віддавались аж до дня, коли Ной увійшов у ковчег, та й не знали . . . так буде і присутність Сина Чоловічого.“ — Мат. 24:37-39

Найгозовнішу річ в тім примірі багато людей не реочило! Думають, що подібність тут сказана відноситься до безбожності за днів Ноя і до такої самої безбожності за днів присутності Христа. Хотая слова Його не уповажняють до такого заключеня, то навіть таке порівняне можна би усправедливити і було би на місці, — та фактом є, що Христос не зробив був такого порівняня, а противно уникав його. Порівняне тут учинене є подібність що до невідомості. Тільки Ной і Його родина *знали*, що має прийти; інші *не знали*, але провадили *як* звичайно: женилися, садвали, будували, їли і пили. Подібно буде в часі присутності Христа з кінцем сего віку. Хотая буде зближати-

ся великий час страшного горя, то тільки люде Господні будуть знати о Ного *присутності* і будуть розуміти, що находить і чому і який тому буде кінець. Прочі *не будуть знати!*

В Єв. Луки (17:26-29) знаходимо ту саму науку. Як сусіди Ноя і Лота *не знали* о надходячім горя за *оів* Ноя і за *оів* Лота, так подібно *теперішні* люде *не знають* о зближаючійся горя за *оів* Сина Чоловічого, коли Він вже прийшов і є присутний. Ми бачимо ясно, як то все сповнилося за наших днів. Цілий світ є в страху і заклоді, але не знає він нічого о *присутності* Сина Чоловічого і відбуваючійся *жесті*. Хотия навіть можуть *предвизкувати* надходяче горе, то однак не можуть видіти *благословенств*, приючихся поза тїм хмарами горя.

„Так буде і день, котрого Син Чоловічий [вже присутний] відкривать [наперед своїм розумним *оівцям*, оіселя в часі горя всім людем]. Того дня, хто буде на крилі, а надіє його в хаті, нехай не алазить узяти його; і хто на полі, так сама нехай не вертається назад. Спогадайте Лотову жінку. Коли хто шукати буде душу свою [себе] спасти! [ідуви на компромісі з своєю совістю і хоче оставати *далше* в Вавилоні] погубить її, а хто погубить її [посвятить справи *теперішого* життя], оживить її“ — на вічність. — Луки 17:30-33.

Так отже Євангелія Луки приклядає ті слова (висне повнені) до кінця віку Євангелія в день, котрого Син Чоловічий відкриваться.

„Спогадайте Лотову жінку!“ *остерігає* Господь *шразво*. Як мало значуна була би та осторога, коли би приложити її до тих, що втіли з Юдеї в 70 р. по Хр., але як сильною і *перевнукою* є ся осторога для людей Божих при кінці віку Євангеліського. Коли ми довідались, що Вавилон призначений на знищенє і чуємо слова Господні: „Вийди з неї, народе мій, щоб не мати вам свічки в гріхах її, і щоб не прийти вам кар-пораз її“ то сей голос є немаче голос ангелів, котрі нагали Лота і його родину до утєчі з Содоми, кажучи: „Не озирайтесь, і не зупиняйтесь ніде в усій околиці сій. У гори втікайте, щоб тобі не згинути!“ — 1 Мойсея 19:17.

Той примір є тїм важніший, если пригадаємо собі, що християнство є тїм „великим городом [Вавилоном], що зветься духово Содома.“ — Одритте 11:8.

Жінка Лота утікаючи, як було наказано, *обернулася*, жалуючи річей, котрі полишила. Подібно діється з декотрими, що *тепер* втікають з Вавилону на гору [царство] Господню. Їм більше до вподоби річи позаду, чим сі котрі є перед ними. Тільки ті добіжать до кінця, котрі звертають своє серце до річей будучих в горі, а не до річей земських. Витревалість святих впливає з підковитого посвяченя їх сердець; всі інші не добіжать до кінця і не отримають великої нагороди.

• ОДЕН БУДЕ ВЗЯТИЙ, ДРУГИЙ ЗІСТАВЛЕНИЙ •

„Ізаголю вам, тієї ночі буде двоє на однім ліжку; один візьметься, а другий зоставить ся.“ — Луки 17:34 Єв. Маттея се оуєств.

Господь через пророка повідомляє нас, що хотий поранок Тисячліття надходить, то ніч також надходить. (Іса. 21:12) Се буде ніч-час великого горя на початку котрого *святі* будуть вибрані з Вавилону. „Ліжка“ в сім реченні означає се, що говорить пророк Ісаїя (28:20), іменно людські віри, котрі є досить довгі для *дітей* в Христі, але за короткі для дорослого чоловіка, аби можна простягнути на них. Так дійсно мається з різними *науками людськими* установленими на місце зовсім відмінної науки слова Божого, котрого довгота і ширина перевищує людський розум. Приміром наука о виборі, як його учать кальвіні є досить вигідним *ліжком* для многих, котрі є тільки *діточками* в Христі, котрих розум не був досить розвинений; але в світі науки теперішнього дня діти будяться і ростуть в ласці і знанні і скоро спізнають, що старе ліжко віри є за мале і невідгідне; а кожде з тих діточок старається обвинувити себе в обітницї Божї, звуженї через науки теологів, він може вдоволяючо накрити себе, се є в нього вкрадаються сумніви і переймають його страхом так, що по всім тім він не є певний, чи він і всі його приятелі є з *класу вибраних*. Тоді поволи такий розвинений християнин шукає рятунку і опускає сей певний стан душі. Бог такому послав світо теперішньої правди, щоби попровадити його до *білшого місця*, правдивого відношення, і заосмотрює його добрим і багатим накриттем. Так опікується з всіма тими, котрі хотять пізнати і чинити Богу волю. Інші знова, велика більшість позостають вдоволені і вигідно їм в їх малих ліжках, позаяк вони є тільки *діти* а не *дорослі мушци* в знанні і досвідченю християнським. „Оден візьметься, а другий зіставиться.“

„Тоді буде двоє в полі; оден візьметься, а оден зоставиться.“ — Маттея 24:40.

„Нива се світ“, обяснив наш Господь; і в сім случаю означає стан поза так званим *домом* - се є поза Вавилоном. Христос дав нам через се пізнати, що не всі виходячі з Вавилону будуть *зібрані*, але тільки *дорогі каміння-жемчуги* будуть вибрані, без згляду на се, де вони знаходяться. „Господь знає *своїх*“, і в сім жннві Бог вибирає свої дорогоценности, згромаджує своїх *вибраних*, щоби бути їм співнаслідниками в Його царстві.

„Дві молоти будуть на жорнах; одна візьметься, а одна зоставиться.“ — Мат. 24:41; Луки 17:35.

Жорна се знаряд, котрим приготавляється покарм. Священники і теологічні школи мелють духовий покарм для „Вавилону“ і видають дуже лиху муку [боронно] „нечистий покарм.“ Що раз більше жалуються вірі, що достарчуваний покарм складається в побільшій часті з позови і сміти, котрі не можуть підтримувати духового життя і сили. Кождий мельник [священник] мусить давати се, що наказує йому його власне віроієновідане, бо инакше не міг би займати свого становища, е-сли би достарчав відповідний „покарм на час властивий“ „муку чисту“ для домерядників віри. Тому „теперіш-на правда“ згромаджує *декотрих* мельників [священників], а оставляє других—оден є взятий, а другий зіставлений. Ті, котрі є вірні Богу і Його стаду, будуть взяті;

всі інші зоставляться. Підчас коли світ і так звані церкви твердять, що тепер є час здуки і сармаїа, Бог говорить, що тепер є час розділення.—Ісаїя 8:12.

#### ДЕ ЗБЕРУТЬСЯ? — ПРИТЯГНЕННЯ

„І сзавинись [ученики], кажуть до Него, де Господи? [звідки будуть взяті?] Він же рече їм: Де бо є трун (пожива), там зобратися будуть віри.“ — Маттея 24:28; Луки 17:37.

З сего наука, що в *тім дню*, коли Господь буде згромаджувати своїх *собраних* від чотирох вітрів неба, се є з кожної перкви. Він привабить їх, подібно як приваблюєсь віри, харчем-поживою, на котру вони мають апетит і побачать її своїм *бистрим зором*; що в відповіднім часі Господь приготує відповідний харч, а його правдиві люди спізнають сей харч і згромадяться при нім. Готові і відні будуть взяті а інші зоставляться.

Покарм „теперішньої правди“, даваний як раз тепер нашим Господом і згромаджуване ся святих кождо сего харчу дуже красно відповідає сему пророцтву. Теперішній вліч не каже переходити з одного „млина“ до другого „млина“, ані з одного „ліжка“ до другого „ліжка“ того самого розміру. Се не згромаджує оден чоловік а-бо більше людей до себе або до него в нове віроієновідане, але се є згромадження до самого Христа, до правдивого і одинокого Учителя і Господа. Де і коли передтим було так загальне узнане всіх тих, котрі з довірем полагають на дорогу кров Христа і Йому посвятивались, як оден дім віри: всі брати і одинокий Законодавець Христос, без згляду на людські вірування і догми? Ніколи і нігде не було так від часів апостольських, так далеко як ми можемо судити.

Що більше, треба завважати, що з іншими рухами лучились вєгда великі людські здібности, славі бесідники і т. и., але з теперішнім згромадженням до Господа не с так. Тут найбільше і виключно притягає *правда*, духовий харч, котрого достарчає Господь. Людська гордість і вимова не мають тут місця. Згромажені і згромаджуючіся дучаться разом, понеже вони є „*голодні і жадні правди*“ і знаходять для себе „*благу*“ часть, котру приготував сам Господь і кождий бере її сам.

#### ПІЛЬНУЙТЕ, ЕСЛИ ХОЧЕТЕ ЗНАТИ

„Отож пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде. Сеж відайте [причину, для котрої сей час так закритий в символах і приповідях], що колиб і о-сподар знав, у яку сторожу (годину) прийде злодій, то пильнував би і не дав би підплати хати своєї.“ — Маттея 24:42-43.

„Господар дому“ теперішнього віку не є *наш* Господь, але *наш* противник, диявол, *бог світа свого* „князь власти воздушної“, „князь сього віку.“ котрий тепер орудує в снах перекору, затемнюючи розум тих всіх, котрі не вірять, котрих очи розуміння не є намащені мастью Господньою на очи. (2 Кор. 4:4; Еф. 2:2; Оак. 3:18) Той

протинник є дуже хитрий і проворний. Скоро тільки видається коли о Божих часах і порах і о його плянах, сейчас використує се і ділає вирост протинно Божому плянови, як се сказав ваш Господь в повисших словах.

Небесний Отець дозволив сатані йти власною його дорогою, з виїмкою там, де міг би переїходити Божому плянови і в сей спосіб обертає його злі наміри на добре, на перепроваджене Свого плану. Сатана, хотий віддавна знав св. Письмо, однак дуже мало з него розумів з тих самих причин, що і чоловік, позаяк воно написане в приповідях, символах і в образній мові. Але *тепер*, коли воно має *бути зрозуміле*, те зрозуміне є дозволене таким особам, котрі є під проводом Святого духа, котрий, як се обіцяв сам Спаситель „впровадить вас у всяку правду“, але котрого світ не може прийти. Диявол не посідає св. Духа і ним є проваджений, диявола більшість слова Божого видається йому глупетством. Але і він довідався, так як до певного степеня довідався і світ, що „довірність Господня [секрети Божі]“ для тих, що його бояться.“ (Иса. 25:14) Можемо отже припустити, що представителі сатани, упавші ангели, є часто на малих конференціях і на науках св. Письма і т. п., вібаваючихся через посвячених Богу людей, щоби чогось довідатися о пляні Божій.

Якою дорогою, протинною теперішній, був би сатана почерував свої справи, коли би був знав децю скорше о пляні Божій, можемо лише догадуватись. Маємо вірні і ясні слова нашого Господа, що така свідомість зі сторони сатани могла би спричинити инше закінчене віку Єванделського і инше розпочате віку Тисячліття, чим Бог замірив і заповів. Але замість знати о тім і запровадити порядок в своїм домі, він зістав заскочений присутністю Христа в 1874 р. і розпочалося тоді „жив“. Так що поплано його з'усил і хитрого гданя правдивого світа, його „дім“, се є теперішні інституції падути зовсім. Видячи се, напружає він всі свої з'усилля, щоби зводити, береться навіть за посередництвом своїх слуг до чужого і узоровлює фізично, хотий сам є князем пажору, хараби і смерті. (Жид. 2:14) Але ді: так поділений проти себе мусить власти. І буде великий упадок Вавилону; впаде він так, як млинський камінь вплинений... — Откриття 18:21.

„Тим же і ви будьте готові; бо тої години, як не подумаєте, Син Чоловічий прийде.“ — Маттея 24:44.

Тут „і ви“, віруючі, вірні Господу, згадані є в протипоставленю до сатани і його слуг. Час присутности Господньої не міг бути перед тим знаний навіть для його святих. Ні також не розпізнано факту присутности Господньої скорше, аж майже в рік по жовтні 1874 р., коли пізнано його лукавство за помічю слова пророків і апостолів. Від сего часу маємо багато наглядних доказів, певні знаки присутности Сина Чоловічого. А люде посвячені збираються від чотирох вітрів неба і згромаджуються на гостину, де дістають харч, о яким світ нічого не знає; їм ослугує передовсім сам Учитель, а часами служать собі взаїмно. — Лука 12:37.

\* \* \*

#### • УДІЛЕННЕ ХАРЧУ ДЛЯ СЛУГ •

„Який є вірний слуга і розумний, що постановив пан його над челяддю своєю, щоб роздав їй харч у пору? Щасливий той слуга, котрого, прийшовши пан його, зостане, що робите так. Істинно глаголю вам: що поставить його над усім добром своїм.“ — Мат. 24:45-51; Луки 12:42-46.

Сі слова, здається нам вказують, що як раз в тім часі, означенім через прорцтво, іменно в часі присутности Господньої і в часі згромадження його вибраних, наш Господь, великий Слуга своїх людей довершив вибору одного средства або слуги на се, аби уділяв харч в пору, хотий також буде уживати инших средств або „спів-слуг“, котрі будуть уділяти харч для „челяді.“ але сей слуга є тільки завідателем і може бути усунений кождої хвили, себи заведбас узнати у всім свого Пана, Великого Слугу Божого і його людей, „Ангела Завіту“, се є Христа.

Вірність зі сторони сего завідателя (так для Бога, як і для його співслуг і для цілого дому) буде винагорожена в сей спосіб, що завідательство його буде продовжене. Як довго він буде завідувати річами новими і старими, харчем в пору, так довго буде завідателем до кінця, вносячи всі дорогі річи з Божого шинкліра. Але, если окажется невірним, буде усунений з становища і буде викинений в темряву надвірну, підчас, коли хтось другий займе його місце, піддаючись тим самим усиллям.

Так, як ми розуміємо, не значить се, що „той слуга“, або завідатель будучи ужитий за знаряд-срозство до роздавання „харчу в пору“, буде сам творити сей харч, або, що буде натхнений. Протинно, можемо сподіватися, що хто небудь буде ужитий, в тій цілі через нашого Господа, як ширитель правди. Буде се чоловік покірний, не вивисаючий себе і ревний для справи і слави свого Пана. Не буде він приписувати собі, що се він сам своїм розумом видумав се, і що ся правда є його власністю, але буде її ревно розділяти, як дар від свого Пана, для слуг Господа і для „челяді.“

Венке инше поступованне і дух напевно спричинять зміну завідателя. О тім говорить Господь, як слідє: А котрий лукавий слуга казати буде [тратити віру] в серці своїм: Забаритесь мій Пан прийти, тай зачне бити своїх товаришів, та їсти і пити з пиянцями [з їх ложних наук]; то прийде пан до того слуги дня, якого не сподівається, і години, якої не відає, тай відлучить його і долю з лицемірами положить; там буде плач і скреготанне зубів.“ — Мат. 24:48-51.

\* \* \*

#### • НА ДОБРО ВИБРАНИМ •

„І буде бо тоді мука велика, якої не було від встання світу до сего часу й не буде, і коли-б тих днів не вкорочено то жадне-б тіло не спаслося; тільки-ж задля вибраних будуть укорочені ті дні.“ — Мат. 24:21-22.

Тут показаним є, що пророцтво не можна скорше добре зрозуміти, покидь не виповниться, або покидь не буде в часі виповнення. Слова Господа Ісуса в повищій стиху були висказані пророчо. Вони саме тепер на часі виповнюються; бо Божим заміром є: щоби Церква зрозуміла їх. Не забуваймо, що ніяке пророцтво не може бути приватно пояснюване, се значить, що ніхто не мав до сього права, ані здібностей. Ісус Христос є Головою Церкви, і поясняє св. Письмо з волі Отця в ластивім часі, та належнім порядку.

Найбільш правдоподібним, що Господь дасть Церкві зрозуміти Слово Боже тоді, если побачить, що так є добре, роблячи се по своїй волі згідно і в гармонії з волею Божою.

#### « ОСТАННЄ ГОРЕ »

На протязі много літ були ставлені від часу до часу різні поняття відносно останнього горя на світі: Де буде знаходитися Церква, а если буде серед такого горя, то що за зацданне чекає її. Деякі навіть виразились, що останнє горе належить вже до минувшости. Ми не згідні з тим. Видається та ясним є що останнє горе, котре прийде на світ ще в будучности але недалекій. Если-б тільки застановитися над описом самого горя, то мало користі з того для нас, але саме тепер властивий час для Церкви щоби зрозуміла відношення до того горя, а зрозумівши таке відношення воно може заохотити робітників Господньої виници. Цілком ясною річчю є, що Господь дозволив, щоби Церква зрозуміла пророцтво, для спеціальної заохоти тих, котрі наслідують його.

#### « ПЕВНІСТЬ ГОРЯ »

Що організація Сатани має бути знищена в часі останнього горя предсказана многими стихами; відносно котрих немає сумніву. Добре однак є розібрати деякі стихи відносно сеї точки:

Сион (Єрусалим) се назва, котра відноситься до Божої організації, котрої частию є Церква. Церква народилася з сеї організації. (до Галат 4:26; Пс. 87:6; 134:3; 50:2) О Церкві часами говориться, як о Сионі, то му, що вона й є частиною Сиону. Приказом Господнім для неї вдарили на тривогу, зближаючогося горя. Тому обовязком є кожного правдивого Християнина звернути увагу один одному на час знищення держави сатани.

Розказ приходить від Господа в таких словах: „Затрубіть трубою в Сионі; вдаряйте на тривогу на святій горі моїй, нехай стрепенеться все, що живе на землі, бо нааходить день Господень, він уже близько. Той день темний та мрячний, день хмарний і смутний, мов у ранці зори розкидається нарід скрізь по горах; безліч його, нарід сильний, якого не бувало з давніх віків, та й не буде через довгі роди. Поперед його огонь пожерающий, а позад його полоче палающе; поперед його земля мов би сад едемський — а позад його пустиня порожня і нікому не буде рятунку від його. — Йоїл 2:1-3.

Се боротьба Агнця проти сатани (Одкритте 19:11-15) Сатана поставив собі за ціль знеславити Бога Бгву, щоби тим доказати віруючим, що Бог є ворогом людей, та що

на Нім не можна полагати. Однак так не є Ісус виразно назвав сатану отцем брехні.

Бог через довгий протяг часу не мішався в поступованне сатани, але надійшов час його знищення, час страшного горя о котрім говорив Ісус, показано в пророцтвах: „А Господь загремить перед військом своїм, гуком величнім, бо се його — отта безліч війська, се його волю вповняє отой могучий, бо то великий і страшний день Господень — хто його видержить. — Йоїл 2:11.

Вавилон — се назва, котра відноситься до части організації сатани, видима для людей, котра згідно зі словами Ісуса буде знищена.

Всі люди, котрі тільки інтересуються життям, та слідять сучасний настрій між народами чують зближення війни та страшне марево горя. Вся преса, як також і світські бесідники говорять тільки про се. Нарід переповнений перестрахом, бо то що видять зближається скорим кроком.

Всі народи лагодяться до війни, та видумують різні страшні средства, котрі мають нищити ворогів. Різного рода газп, бомби та великі убийчі знаряди стараються так виривити, що переходить границі людських понять. Американський воєнний кореспондент і учений, по позаягненню у Вашингтоні інформації відносно будучої війни каже, що то що видів до тепер, є нічим у відношенню до того, що має прийти, та на що ладаються всі народи.

Описуючи будучу війну, говорить що за дуже короткий час бо тільки за дві години буде можна знищити місто як Лондон. Слідуюча війна буде війною газами, так, що смерть без перешкоди буде мала всюди вхід вільний. Бо все буде пересичене труючим газом, люди, звірята, вода й пожива. Люди будуть лежати неховані на вулицях всюди де їх тільки смерть захопить. Будуть лежати на гній. Опис кореспондента Шеффера, котрий майже нічого не знає о пророцтвах вповні годиться з пророцтвом Ісуса, головню з проритвом Еремії 25:30-37.

#### « ...ЖАДНЕ ТІЛО НЕ СПАСЛОБСЯ... »

Ісус в 24 гокові Маттея предсказав, що для вибраних будуть дні вкорочені. Скоротити значить відтяти, задержати, або взяти в свої руки на час. Протяг часу можна скоротити з одного або з другого кінця. Господь ясно означив день горя і так воно є, бо занобіг, укоротив до певного часу розпочате горе. Одкр. 7:1-3) Висказані в сім стиху вітри відносяться до великого горя, котрий прийде на народи. Ісус новстримав, скоротив горе, щоби виповнилося пророцтво (Мат. 24:14), що саме тепер в найбільшій розвитку.

Земля — символічно представляє зорганізовані маси. Море — незорганізовані маси, а дерева „домівників віри.“

Отже час горя, котрий розпочався зі скінченням часів Поган в 1914 р. Ісус скоротив на певний час, задержав для спеціальної ціли (Мат 24:14) Вік (світ) скінчився в 1914 році, розпочатем світової війни. І се було початком а не кінцем горя (Мат. 24:3-8; Одкр. 11:18) (У грецькій мові сказано, що се початок родових болів. Родові боли бувають з наворотами. Мат. 24:8; Одкр. 9:12-15)

Отже бачимо час гора розпочався світовою війною 1914 р. І коли-б ця війна тривала аж до сьогодні, то жадне тіло не могло-б спастися, то му, що вже в 1918 р. зачали орудувати страшними газами, помимо, що не були так усовершенні, як сьогодні, що більше в тім часі Церков переходила велике переслідування. Господь скоротив сей день гніву для вибраних, щоби була голошена євангелія. Тимчасом народи ладяться до страшної війни, та великого горя (Олкр. 9:15)

Своїм вибраним Господь приказує працювати покіля день, оголушувати царя і царство, потішати заємучених, вихвалявати ще декотрих з лежиряючого огня — Юда 23.

Если поглянемо в зад на пророцтва, котрі виповинилися та виповинюються побачимо і зрозуміємо значіння слів Псалми (149:6.) Славословіє Боже в устах їх, по за помічю меча, котрий острій на обі сторони кінчили діло Його, котре перучив Він в наші руки.

Если страшні події недалекої будуччини вже кидають свою тінь поперед себе і викликають страх і трепет в світі, то сі, що дивляться на се із тайного місця Найсвятійшого, бачать ноза тою хмарою нещастя іспівать, що додає їм надії і відваги. Їх голови підносяться в гору а серце радується, бо їх спасенне вже близьке, як також ратунок для всіх відкуплених дорогоцінною крв'ю, коли зійде сонце справедливости і оздоровленне в проміннях його. — Малахія 4:2.

\* \* \*

Ви-ж браття не в темряві, щоби той день, як чадий захопив вас, усі ви сини світла і дня... — Том 1:17. і ставши промовляйте до народу всі слова життя сього: Царство Боже приближилось! — до Сол. 5:1; Діяння Ап. 5:20; мат. 10:7, 8; Лука 10:9; Михея 4:13.

## Прощання а злоба

„Бувайте один до одного добрі, милосердні, прощаючи один одному, якож і Бог у Христі простив вам. Еф. 4:32.

Прощаючий дух є частиною духа любови, частиною Божого духа, святого духа, — духа правди — як про се говорить св. Письмо. Дух прощаючий є противний духу злости, бо злоба є частиною духа злости, котрий на нус між унашними людьми. Такий дух або успосібленне є цілком світове. Прощаючий дух є споріднений з духом любови, радости, спокою, смирности, терпеливости, братерської любови і лобожности. Злобний дух є споріднений зі задрістю, обмвою гнівом, злостью і всіма ділами унавного тіла і диявола.

Пізнавши ті два духи в світлі Божої правди, запевно, що Божі діти будуть шукали і більше виробляли в собі Духа прощення. Дух прощення бажає бачити прогрішавшого, щоби сей звернув з сеї блудної дороги на шлях праведности. Такий дух радується, коли бачить, що прогрішавший вертає назад до злуки з праведністю.

Однак тут, як і на кожде питанне є ріжні і не біблійні погляди, часами піддержувані. Декотрі думають, що, найстороннійший погляд мусить бути правдивий а се тому, що вони бажають, як найдалше відійти від непростального, або злобного духа. Декотрі знова вічно клончуть себе задля сього, що не можуть простити тим, що не покалялися, що не просили о прощення, а навіть не прислали овощів (доказів) показуючи покаянне.

Такий погляд приходить з причини упадку. Розум чоловіка є несовершенний, а через се справляє нам нераз трудність, щоби заховати і держати своє серце чистим. Однак Бог приходить нам на поміч. Ми повинні знати, що Вожий ум, або розум, а не наші несовершенні суди мусять бути нам за проводаря. Слово Боже показує нам Його ум (духа або успосібленне) на сей і на кождий предмет. Если приймемо Його духа і станемо уживати Його, на місці нашого несовершенного розуму, є на-

писане, що в таким разі ми маємо „духа злогового розуму.“ — 2 до Тимот. 2:7

Студійймо і прийім на місце нашого — Божого духа „злогового розуму,“ на сей предмет прощання, відкидаючи всяке блудне поняття, яким ми попередно мірили. Если так зробимо се буде знаком, що ми провадимось після науки Слова Божого — і ми навчимося прощати навіть так, як Бог простив.

Наш дух, або успосібленне прощати кому небудь має бути з серця, побуджений духом любови й братерської доброты. Прощенне не повинно бути примушенне через наляганне, або через благанне інших, як також і не тільки тому, що зло-чинитель терпить і жалус. Прощенне каючомуся, повинно виходити з серця, що дає розумний доказ своєї щирости. Бог гордим противиться і чекає, щоби бути ласкавим, і бажає відпускати грішникам; такими повинні бути й ми супроти тих, що грішать проти нас. Однак Бог все чекає на покаянне, й ніколи не прощає тим, котрі не окажуть такого духа, й не приймає їх до злуки, як другів. Правдою є, що Він полюбив нас, як ми ще грішниками буди (Йоана 3:16; до Римл. 5:8), й Він чинить навіть добро невдячним, даючи промінне й дощ і поживу всім; однак се є співчуваюча любов; се є симпатична любов добродчинителя. І ми повинні мати сю співчуваючу любов навіть до наших ворогів. Ми маємо любити наших ворогів, і робити добро тим, котрі переслідують нас. Однак для нас може бути се тільки співчуваюча любов; а не може бути спільна, товариська любов, „Яке бо товаришуванне праведности й беззаконня, й яка спільність світла з темрявою.“ (2. до Кор. 6:14) І помимо, що хотій ми не можемо мати жадної спільности з неплідними ділами тьми, але мусимо винувати (відкидати) їх (до Ефес. 5:11) однак дальше ми мо-



жемо мати доброту серця, котра не зіволиить навіть, щоб ми ворог зістав голодним. „Если ворог твой голодус, накорми його и т. д. Роблячи так ми наслідуюмо нашого небесного Отця, котрий є милосердний навіть до невідячих і непокірних.

Божа готовість простити й прийняти до спільности залежить від того, скільки світла і доброти прогрішаюча одиниця мала. До невідомих, котрі не знають Божого характеру, Він посилає своїх вірних, як амбасадорів - послів, пророків, кельпортів і т. д. — щоб їм сказали їм про Його любов і Його готовість простити їх гріхи через Спасителя Христа. Але в міру, як хто скоштував з дару Слова Божого й стався учасником святого духа, й т. д., — а такий согрішив добровільно проти світла і знання (до Йодів 6:4-6; 10:26-31), по тій мірі Бог і прощає, и не приймає такого зраз назад до спільности з Собою, хіба, що такі покажуть діла на доказ свого щирого покаання. І Бог запевняє нас, що є степеня свідомого добровільного гріха, проти повного світла й знання, котрого ніколи не простить: „Є гріх на смерть; не за сей кажу, щоб мовився.“ — 1. Йоана 5:16

В тім також ми повинні наслідувати нашого Отця в небі. Ми повинні бути дуже скорими простити помилки й блуди, — чи то природного, чи духового значіння, і до своїх слабих і недосвідчених, навіть ніж вони нас просять ми повинні обьявити готовість прощення. І зглядом всіх, що прогрішають проти нас, наша готовість простити повинна бути в міру невідомости й браку добровільности й злоби зі сторони прогрішившого. Если злоба свідомість і знання буди чинниками в прогрішенню, — нашим обовязком бути повільним в прощенню й вимагати по мірі довшого і сильнішого покаання.

Дальше від сього ми не можемо йти. Хоча-б ми мали ршати, який гріх був би на смерть проти Бога (1 Йоана 5:16), однак, ми не можемо ніколи ршати, що гріх зроблений проти нас є ніколи не простимий. Непростимого гріха проти нас немає. Він не існує. Гріх непростимий може бути тільки проти Бога, се є проти його св. Духа — знання Божого. Наше несовершенне знанне, як також наш несовершенний розум, забороняють приходити до якого небудь рштення зглядом прогрішаючого. І тому наш Господь говорить: „Озирайтеся на себе. Коли прогрішишь проти тебе брат твій, докори йому, и коли покається, прости йому. І коли сім раз на день прогрішишь проти тебе, и сім раз на день обернеться до тебе кажучи: каюся; — прости йому.“ — Се слово нашого Спасителя, після котрих належить поступати. Се основа, а основу зломити, то вона його зломить. Петро питається Ісуса: „Господи, скільки раз згршати ме проти мене брат мій, і я буду прощати йому до семи раз? Рече йому Ісус: Не кажу тобі до семи раз, а: до сімдесять рази семи (сім рази по сімдесять) — Лука 17:3, 4; Мат. 18:21, 22.

Се є ясним з сих стихів, св. Письма, що декотрі з дітей Божих роблять помилки прощаючи провиненому, віж він покається. Сказати можна, що се заповідь Господня,

щоб ми докорили прогрішаючому, и що ми не повинні простити покіль прогрішивший не звернеться з блудної дороги и покіль не покається. Тоді ми після заповіді маємо простити, и то від серця если він тільки звернувся до нас і покається. І навіть если би він согрішив сімдесяти рази семи, стільки разів належить докорити йому (чи то словом, чи заховуванням), а сей знова стільки разів має прийти и кається в словах і захованню.

Вимагати менше, ніж се, означало би легковаженне и непослух науці свого учителя. Се значить, що если би ми інакше поступили, то се припослало би шкоду прогрішившому, бо зади сього він легковажив би свої обовязки. Неоказанне акуратної справедливости в сім згляді зі сторони народу Господнього, нераз зашкодило їх дітям, коли властиве ужитте справедливости з прощаннем на правдивій основі допомогло би тим дітям ліпше зрозуміти Боже поступуванне. Вони сталибсь більше осторожними знаючи, що наперед треба покаятися, щоб одержати прощення. В таких випадках, вони знаючи про Боже милосерде, змогли би встояти проти покус і не грішилиб проти знання.

Хотяті декотрі потребують поправити свої серця і захованне, однак, може більше потребують остерігатися проти нещадного духа. Такі повинні пам'ятати, що Христос Ісус з ласки Божої скоштував смерти за всіх — заллатив ціну за кожного чоловіка. Такі повинні розважити, що Бог може прийняти ціну викупу, яко повне задоволенне за всіх з винятком за свідомі гріхи, або почасти свідомі, то тоді ми можемо і повиннісьмо прийняти викуп також. Всі, котрі мають Божого духа будуть вважати відвічальним кожного злочинителя за його свідому участь в гріхах. Однак ми повинні бути готовими простити все, що є унасліджене з причини упадку Адама а в нім і цілого людського роду, як тільки если хто кається і уникає злого.

Нехай такі пам'ятають на слова: „Коли визнаємо гріхи наші, то Він, [Бог] вірний і праведний, щоб простив нам гріхи, и очистив нас від всякої неправди.“ І розважмо, що ми, котрі прийняли жертву Ісуса Христа, котра є і за гріхи цілого світа, маємо також, если хочемо бути вірними, прощати тим, котрі прогрішили проти нас, если вони визнають і каються, бо Ісус заллатив великий їх довг — Богови. — 1. Йоана 1:9.

Справедливість в такім разі вимагає від всіх, котрі вповоають на заслугу жертви Ісуса, як основу нашого прощення, що ми узнаємо ту саму дорожочіну кров, як покривало всіх слабостей з причини Адамового упадку, коли ми каємось. І так Господь уневіняє нас, що если ми не простимо тим, котрі каються і просять о прощення, котрі прогрішили проти нас, також Бог не простить нам, коли ми мем каються.

Важне, що наше прощення мусить бути з серця (Мат. 18:35) — а не устне прощення — а в серці ненависть. Сему, котрому ми простили можемо держати його від себе на віддалі, на час, щоби він показав своє правдиве і щире покаання; але, як тільки покається щирим в покуті, та також сейчас нам бути щирим, простити від сер-

ця. Ми повинні виробити собі таке добре і щире серце, котре все має бути готове прощати. Такий дух прощення повинен бути частиною нас, — бо всі мають свої унадки, як також і ми, — узнаючи се потребуємо самі прощення. Однак, коли прогрішення було явне і проти основи правди, коли така особа кається і ми її прощаємо не будьмо за скорі дати її яке відвічальне становище аж пізнаємо, що та одиниця через се досвідченне злобула собі кращий і сильніший характер, ніж мала перед тим. Се не означало би, щоб там бракувало прощення, але скажемо радше, що ми через се прощення навчилися — щоби бути більши острожним — не тільки для своєї охорони, але й для добра того, що согрішив — а се охоронить його від непотрібного прогрішення на будуче.

Не знаходимо в св. Письмі, щоби Бог прощав кому, без вимоги покаяння. Стих св. Письма, котрий звучить: „Отче відпусти їм, бо не знають, що роблять.“ (Лука 23

34) Дехто може ужити сей стих на потвердження, що Бог прощає без покаяння. Однак зазначаємо тут, що згадані слова не знаходяться в найстарших рукописах (писаній Біблії) — Синайським і Ватиканським.

Одно місце зі св. Письма є часто але зрозуміле:

„Тим, коли принесеш дар свій до жертівні, й згадаєш там, що твій брат має що проти тебе; зостав свій дар перед жертівнею, і йди геть, помирись перш із братом твоїм, а тоді прийди і подай дар твій.“ — Мат 5:23,24.

Належить зауважати, що ті слова не відносяться до сього брата, проти котрого прогрішено, але до брата, що прогрішив. Він мусить перестити жертвувати свій дар або молитву, — а нанерод помириться з братом своїм — се є поправити зло, про яке він знає, що було учинене проти його брата в слові, чи ділі. Не скорше, аж тоді, його жертва буде прийнята.

— 0 —

## Хрещенне Ісуса

ВІДНОШЕННЯ ІСУСА ДО МІСІЇ ІОАНА — ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ВЕЛИКОЮ ПРОБОЮ — ДІЙСНЕ ЗНАЧІННЯ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ПОСТУПКУ ІСУСА ЄЩЕ ТЕПЕР НЕ РОЗУМІЮТЬ. —

Євангелист Марко не описує рожества Ісуса, ані його молодечого життя, ані також не згадує про життя Іоана Хрестителя, але починає свою історію, виступом Ісуса публично. Він каже, що початком євангелії Ісуса Христа була проповідь Іоана і що Іоан був тим ангелом, післанцем, о котрім писав пророк Малахія, і Ісаїя. (Мал. 3:1; Ісаїя 40:3) Теперішні ученики св. Письма знають, що ці пророцтва сповнилися на Іоані тільки в часті і що сам Іоан був прообразом. Тепер знаємо, що є два приходи Мессії і дві приготавляючі роботи і що пророцтва, котрі здавалися, яко би сповнилися мессією Ісуса і Іоана Хрестителя, мають сповнитися в більшій мірі при другім приході. Жиди не зобачили сповнення пророцтв на Іоані і на Ісусі; так знова теперішні „Християни“ не бачать, що сповнення пророцтв залежить від другого приходу Христа, великого приходу, на котрий Жиди еще чекають. Жиди дивилися наперед і переочили перший прихід; „Християни“ споглядають взад на перший прихід і не бачать другого (приходу). Теперішні християнські Церкви уважають проголошування другого приходу Христа за небезпечну річ для себе, котре грозить їм цілковитим їх знищенням і тому перестерігають своїх вірних перед тими, котрі вірають в другий прихід Христа.

Іоан розумів добре, що він є тим післанцем, ангелом, котрий має йти перед лицем слуги Божого. Він вірно виконував свою службу. Він спізнав, що він був тільки предтечою, і тому віддався цілковито службі, на котру його післав Бог. Если би він був думав інакше, не був би міг на час виконати свого діла; бо зараз за ним йшов Господь Ісус, Ангел завіту. Виглядало неначе треба було зробити дорогу в пустини, горбки зрівнати, ями позасипати, щоби цар міг мати добру дорогу, як буде візжати до свого міста.

Нова поява пророка в Ізраїлі і дивні слова, які він голосив стягнули множество людей з Єрусалиму, з містечок і сіл і з цілої Юдеї над Йордан, де Іоан Хрестив. Віддалений від Єрусалиму більше, як 20 англ. миль або більше, чим 4 краєвих миль, Він проповідував, що Царство небесне наближилось, і напминав їх, аби приготувались до нього. Він бачив, що життя Ізраїльтян було кепське і зовсім отверто говорив до Фарисеїв і Садукеев котрі також там поприходили з людьми. Він назвав їх „родом гадючим“, (Матей 3:7), говорив їм, що їх віра се облуда і удавання, і картав їх кажучи, що се не може їм нічого, що вони походять від Авраама.

### ВІДНОСИНИ ІСУСА ДО МІСІЇ ІОАНА

Хотят не маємо сказано, хто його післав проповідувати, за винятком його власних слів (Іоан 1:33) що він був піславий, аби хрестити і „покликувати“, то його задачею було: 1) Звернути увагу людей на се, що налігшов час суду; 2) завізвати Ізраїльтян, щоби каялися і хреститися на знак очищення, і 3) сказати їм, що прийшов такий, що буде їх хрестити святим духом і огнем. (Мат. 3:6, 8, 10, 11) Він напминав людей і зазивав, щоби каялися і оповідав їм, що зараз за ним прийде Оден, котрому, як він сказав, нестосови носити обуви його (Мат. 3:11) Далше, незабув він також згадати, що той, котрого він був тільки предтечею, по конас далеко більшого діла.

Діяльність Іоана, як Хрестителя була однакою в історії Ізраїля, але ідея очищення мусіла промовляти до переконання многих, котрі за посередництвом Іоана хотіли мати ласку у Бога.

Що він не хрестив всіх, котрі приходили до него се зовсім ясно; його острі слова сказані до Фарисеїв, а

тверджають се. Його праця мала свій успіх; увесь Єрусалим і Юдея зворушилась і стали вижидати приходу Христа (Лука 3:15) і прийшов час і Йоан мав се щастя, і проголосив, що той, про котрого він говорив, є вже присутній. Його вірність Богу і віра допомогли йому, що він проголосив, що помазанник Божий є дійсно присутній і винесли його на найвищий ступінь поміж людьми — Матей 11:11.

Як Ісус взошов в літах, Він мусів застановлятися над ділом, яке Він має здійснити в своїм життю і чудувався коли мусить се почати і як: Він певно мусів сподіватися, що буде помазаний на своє діло. [Легко се нам припускати, що Він знав, що Він мусить чекати аж буде мати 30 літ, але також дуже правдоподібно, що він не знав сего]. Початково об'язував припис, що Левіти могли починати свою службу в храмі 30 р. життя, але пізніше змінено на 25 рік, і правдоподібно, щоби підчувалися, а пізніше за Давида назначено 20 рік життя. (Числа 4:3; 8:24. І. Царів 23:24) Та Ісус не був Левітом, щоби мусів чекати аж до 30 року життя, заким міг почати свою роботу. В однім з тих назначених часів Він міг сподіватися, що для Нього надійшов час; але він мусів чекати на свого предтечу. Він знав, що такий мусить прийти і сповнити свою роботу, як про се сказав Бог наперед через свого пророка (Лука 1:17); і тому не міг починати, аж він прийде.

Коли Йоан почав своє діло на весну (29. по Хр) Ісус пізнав, що його час вже майже надійшов. Він чекав, аж до дня своїх уродин в осени. Ісусови починався мало не тридцятий рік." (Лука 3: 23), як пішов він до Йоана. Здається нам, що зовсім слушно можна припускати, що Ісус народився в свято кучок і що тоді „Слово (Логос) сталося тілом (чоловіком) і пробувало між нами" (Йоан 1:14); а що день примирення, десятий день сего місяця, попереджав свято кучок на 5 днів (3 Мой. 23), можемо також припускати, що Ісус станув перед Йоаном при Йордані і посвятився своєму отцю в одні з тих двох днів або близько около сего часу, аби в сей спосіб сповнити тип прообраз бичка (теляця), котрого приносили в тім часі на жертву за гріх, подібно, як його смерть випала, як раз на час: щоби сповнити прообраз пасхального агняця — 1. до Кор. 5:7.

#### ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ВЕЛИКОЮ ПРОБЮЮ

В тім часі слово Боже вселилось в ум Ісуса, можливо усе і позістало вірно в його пам'яті; так, що Він знав добре св. Письмо. Без сумніву завдяки сему, що розповідала його матір о його рождестві і о рождестві Йоана Хрестителя і о пророцтвах в той час сказаних і тому, що Він спізнав себе, що він не є такий, як його ровесники, Він побачив, що пророцтва говорять, як раз о нім.

Нема найменшого сумніву, що для Ісуса йти до Йоана і дати себе йому охрестити було дуже тяжким питанням, котре він мусів рішати. Він мусів розв'язати, яке є його становище з оглядом хрещення Йоанового, котре було на визнання гріхів і на їх відлучення. Він не почувався до ніякого гріху. Йти враз з прочими людьми до Йоана

і дати себе охрестити, чи не будуть так, Йоан, як і люде уважати сего, що він також визнає свої гріхи? Чи не буде мати се, який некорисний вплив на його будуче становище? Далше, Йоан був його предтечею і, говорячи по людське, се не виглядало властиво, щоби Ісус давав себе занурити в воду через того, „котрий був його слугою, що проголосив і впроваджував його. Та Ісус мусів прийти до заключення, що Йоан був для нього входом, котрим Він мусів перейти, щоби виконати діло, на котре був посланий, але також через сей вхід отворалася дорога до життя. Він знав, що Бог післав Йоана хрестити; і тому постановив йти до Йоана, хотів би се навіть означало, що і Він є тим одним з переступників. В тім бачив для себе волю Божу, а що з сего буде лишин се в руки свого Отця.

Йоан був Божим посланцем; і ніхто з Ізраїльтян не міг досягнути ласки у Бога, або в ній позістати, хто не йшов за обявленою виразною волею Божю. Дятого Ісус прийшов до Йоана і просив аби його занурив в воду, охрестив. Правдоподібно Йоан не сподівався сего. Йому було сказано не впрот, що він має занурити в воду сего, котрого прихід він має оновити людем. (Йоан 1:33) Однак, коли Ісус прийшов Йоан зборонявся. Він думав, що краще булоби, як би Ісус його охрестив. Але Йоан мусів підчинити себе волі Божій, подібно, як і Ісус. Тому Ісус сказав: „Лиши се тепер, бо так треба нам сповнити кожну правду." — Мат. 3:5.

#### ДІЙСНЕ ЗНАЧІННЯ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА

Йоан не розумів ніколи, чому Ісус приходив до нього хреститися, або що Ісус думав через се учинити, або що Ісус хотів тим виразити зглядом Бога. Йоан сповняв волю Божу і позістав йому вірний. Не було вищого між слугами Божими над него, а однак йому не було дано знати, або порозуміти сего; позаяк йому не була дана ся ласка стати учеником Ісуса. Для Ісуса його хрещення було дуже важною хвилиною в його життю. Він бачив своє життя описане наперед через пророка, котрий сказав: „Жертви і приносу Ти не схотів еси, але тіло наготовив еси мені... Тоді я сказав: Ось, йду (на початку книги написано про мене) учинити волю Твою, Боже." (до Жид. 10:5, 7. Він бачив, що Богу не були до вдоволи жертви з волів і козлів, котрі не могли ніколи змазати гріхів, але що Він будучи святий, безвинний, і не порочний, має се щастя дати себе на жертву Богу.

Дятого Ісус віддав себе самого на жертву Богу, так як чоловік приносить яке звіря на жертву на жертівник. До того часу ніхто сего не учинив ані навіть не подумав учинити щось подібного, позаяк Бог нікого не покликуював на се, ані не давав нікому до сего щастя. Отже хрещення Ісуса було для нього чимсь більшим, ніж посвятити себе і віддати своє життя на службу Богу і його справі. Вода представляла для нього смерть і віддання себе аж до смерті відповідно до Божої волі, а його підвигнення з води представляло нове життя і новий стан, в яким він тепер знаходився перед Богом. Там св. дух або Божя сила споділила його до божественної

природі. (Діяння Ап. 10:38) Тому, як коли він умер для своєї волі, яко повного чоловіка, тоді воскрес до нового життя сподоженого через св. Духа. Від сего часу Він вже не жив по волі тіла, але по волі духа.

Ще перед Ісусом жили вірні слуги Божі і деякі з них за свою вірність потерпіли смерть. Таку навіть потерпів Іоан Хреститель. Яка-ж була різниця між їх службою, за котру вони потерпіли смерть в службов Ісуса? Різниця є така: Тамті служили Богу сповнюючи Його волю, так, як вони її розуміли, будучи вірні як до смерті. Однак вони ніколи не думали пожертвувати себе як жертву. А як раз се склонило Ісуса посвятити себе Богу. Аж тоді, коли Ісус віддавав себе Богу і встав прийняти Батем, як той зрозумів, що старозавітні жертви були тільки прообразами або тинами людських жертв; с. зв. тих, котрі віддавали себе Богу на жертву, через посвячення себе самих.

#### ПОСТУПКУ ІСУСА ЄЩЕ ТЕПЕР НЕ РОЗУМІЮТЬ

На саму згадку о людських жертвах теперішні „Християнські учителі“ відвертаються з відрізком. Примір Авраама, котрий хотів привести свого сина на жертву (жертва була дана і прийнята, числячи його намір) видається для них чимсь страшним а через се кажуть вини старий завіт є жорстокий, повизне моральних засад і напевно не є від Бога, але вони також відкидають науку Нового Завіту і навіть самого нашого Господа, котрий учив, що Він прийшов, аби дати себе яко викуп; також відкидають науку Апостолів, котрі називали себе Його наслідниками, котрі учили, що Ісус Христос через се, що приніс себе на жертву, стався жертвою покаяння за гріх. Коли Ісус посвятив себе Він побачив, що між Ізааком а ним заходить схожість. Пізніше Він був дійсно убитий, але приношення себе на жертву почалося в Йордані, де Він пожертвував себе чистого і без плями Богу (до Ефес. 9:14) Там почав він перший отворити нову дорогу життя, котрою могли ступати по Ним його ученики і терплячи враз з Ним могли мати у-

часть в його славі (2. до Тимот. 2:12) Вони також приносять себе в жертву; і вони стаються живими жертвами в значінню, що жертвують самих себе, яко живих людей на жертву. — до Римлян 12:1.

Коли Іоан підніс Ісуса з води „святий дух зійшов у тілесному виді, як голуб на Него.“ Для Іоана було се знаком, на котрий він чекав: для Ісуса був се внутрішній і видимий знак, що Бог прийняв його і помазав Його на діло. А з тим видимим знаком на радість Ісуса прийшов і голос з неба: „Ти си Син мій, любий. Тебе я вносив собі.“ (Лук. 3:22) На се свідство покликуються Ісус, коли говорив до Жидів: „Отче, що післав мене, Сам свідчить про мене: ані голосу Бога ми не чули ніколи, ані виду Його не бачили.“ (Іоан 5:37) Тоді саме отворився йому небо: Ісус зрозумів тоді духовні річч, о котрих досі не знав. Тоді то отворилася перед Ним дорога життя. Що, коли йому було дозволено умерти, щоб стати жертвеним Агнцем Божим і тецем примирення, Бог надвердить Його за се; позаяк дорога пожертвування провадила до життя і поза жертвоуванням себе, яко чоловіка було життя по правни Божій. „По правни Твоїй блаженство по всяк час.“ — Псалма 16:11.

Та хотий се мало таке велике значіння, то однак саме занурення Ісуса в воду не скінчило Його Хрещення. Хрещення представляло посвячення Ісуса на смерть, але життя поза Йорданом малою завжди перед очима Голгофту становило докінчення його. Тому в останніх своїх днях Ісус говорив о своїм хрещенню, яким його докінчення мало би відбувся в будучині, говорячи до своїх честивілих учеників Іоана і Якова: „Чи зможете... хреститися хрещенням, яким я хрещуся?“ (Матей 20:22) Коли Іоан був входом для Ісуса, котрим він прийшов до Божої волі і до життя, то Ісус сам стався дверми, котрими його ученики можуть увійти до його радості; а всі, хто приходить до Бога через нього, мусять іти тою самою дорогою. І тільки їм одним є дано приносити себе Богу, як жертви і хреститися хрещенням Ісусовим. — Діяння Ап. 19:6; до Римл. 6:3;12:1.

## ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манни на 7. жовтня 1925.

„А всякий хто слухає всі слова мої, той не чинить їх, уподобиться чоловікові необачному, що збудував свій дім на піску.“ Мат 7:26.

Надія збудована на Божих обітницях, котра не йде в парі з ділами є надією подібною до дому збудованого на піску. Се тільки питання часу, де тана надія стратить значіння, если час до свідчення прийде. Тоді така надія заведе того, котрий посідав її чуючися безпечним, що до одержання участі в царстві Божім. З другої сторони сі котрі будували в послузі, котрих серця, як танож і уста виславляють і славять Бога, а діла співпрацюють з їх вірою, як танож овочі духа свідчать о їх відношенні до Бога — такі перейдуть і встануть проти всіляких бур і труднощів щоденного життя, не будуть порушені з місця, тому, що будова їх має правдиву основу.

Текст з манни на 14. жовтня 1925

„Ян хто чинить правду і правий суд, се подобається Господу більше ніж жертва.“ Прип. Сол. 21:3.

Помимо, що нарід Божий, сучасного євангельського віку не має бути суджений після його діл, але після віри, то однак діла вимагані. Через наші діла доназусмо віру і нашу охоту і нашу добру волю... Коли діла показують щирість нашої віри, то тану віру Бог прийме і буде вважає за совершенну і дасть нам уділ в царстві, як танож будемо співучасниками тих великих річей, які приготував Бог для тих, що люблять його не тільки словами, а і ділами, котрі через посвячення життя свого стараються віру і любов доказати.

Текст з Манни на 21 жовтня 1925.

„Отче наш, що на небі, Нехай святиться імя Твоє.“ Луки 11:2

Слова ці вказують пошану і оцінюють доброту і величини у відповідній до Бога чести. Коли в молитві звертаємось до Бога, ми повинні все вважати на се, щоб наша молитва не була самолюбною, бажуючи чогось для себе, чи для інших, котрі дорогими являються для нас ми повинні сплатити, щоби у всіх наших думках і напругах був передовсім Бог і Його воля відносно того чого просимо. Ми не повинні о щось таке просити, що не було б згідне зі славою Отця нашого; не повинні ми просити, для себе, чи для других, щось такого, чого Він не похвалює би, та що воля Бога може відкинути.

Тенст з манти на 28 жовтня 1925.

...Дух Господа мого (спочив) на мені, бо Господь помазав мене

на те, щоби... потішати всіх засумованих... дати їм вінець замість попелу, замість плачу олій радощів. — Ісаїя 61:1-3

Обов'язком нашим є шукати покірних, котрі є в смутку, котрі видять свої слабости і недостатки, а котрі шукають виходу і визволення. Се по часті є нашим посланництвом, щоби вказати їм на Агнца Божого, котрий взяв на себе гріхи світа, сказати тим на силу і вплив воскресення, де на місце попелу і смерті дость славу, котру обіцяв Бог, а котра займе місце смутку, болю, різного рода клопотів сучасного часу. Обов'язком нашим є говорити також, що „з вечора плач а на рано радість“ Помочи їм до відносення та одіться в славу місто угнетеного духа,“ щоби могли поступати в новім життю з новою ласкою о любові і милосердью нашого Бога.

## СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

ДІЙСНІ ЛЕВІТИ.

<sup>254</sup>Сини з покоління Левія мали обов'язок і привілей обслуговувати Намет в пустині у всіх других днях окрім Дня Примирення. В дійсності, Левіти сповняли майже всю роботу, що відносилась до будови Намету, так коли Ізраїльтяне станули табором на спочивок, або рушали в дальшу дорогу треба добре зам'ятати, що піде Левіт, котрий рівночасно не був священником, не брав ніякої участі в церемоніях Дня Примирення. Дятого, що будь Левіти представляли собою, вони мусять бути якоюсь класою або класами, що отримують Божє благословення і стануть дієвувати в Божій службі аж по Новозавітнім Дню Примирення, аж по віку священства.

<sup>255</sup>Коли уживасмо слова Левіти, треба розуміти, що воно відноситься звичайно до Левітів, що не були священниками. Їх рід або родина походила також з покоління Левія. Левій мав трох синів на імя: Герзон, Кегат і Мерарій. (4 Мой. 3:17) Один з синів Кегата називався Амрам, що був отцем Мойсея і Аарона. Аарон за Божою волею стався головою Аронового чину священників.

<sup>256</sup>Всі сини Левія тримали більше почесніші становища близько Намету. Родина Герзон розбила свої шатра на захід від святої загорожі; від півночі розтабурились Мерарії, а від полудня розмістились сини Кегата. Мойсей і Аарон були внуками Кегата, але вони розмістились від сходу зараз при вході до Намету недалеко Воріт, бо їх Бог відлучив від їх братів, наместивши їх особливо призначивши їх приносити жертву, головню жертви в День Примирення, що були особливими „жертвами за гріх.“ — 4 Мой. 3:23-38.

<sup>257</sup>Ніхто з родин Левітів не отримав ділитва-наслідства в землі Ізраїльській (4 Мой. 18:23) і вони представляють всіх тих, що ділають правдиво із серця похоче посвячення Богу безустанно чинити Його волю і службу. Дальше поза Левітами лежав табор всіх решта, показуючи тим стан упертих людей, що йдуть за своїми склонностями, з котрого місця бралось козлів на жертву за гріх. В праотци Адамі весь світ покинув стан Божої ласки або гармонії з Богом і вступив на дорогу, де зінеута воля чоловіка мала більше значіння, чим

		ДАИ			
		АССЕР		НАФТАЛІИ	
БЕНЯМІИ					ИССАХАР
			МЕРАРИИ		
ЕФРАИМ	ГЕРЗОНИИ	Огорожа Намету		МОЙСЕИ Священники	ЮДА
				АРОИ	
МАНАССІИ			КЕГАТИИ		ЗЕБУЛОН
			РУБЕН		
		ГАД		СИМЕОН	

ІЗРАІЛЬСЬКИЙ ТАБОР В ПУСТИНИ

воля Бога. Ісус, як совершенний чоловік, народився в стані Двора і зовсім противно не так як Його попередник (Адам), цар землі, не дозволив собі в нічмі, навіть в часі найбільше болючого і понижуючого знищення себе самого в жертві і не ухилився від совершенного послууху, але підчинився Божій волі. „Я зійшов з неба не щоб чинити волю мою, а волю Писавшого мене.“ (Йоана 6:38) Знова, „Ось іду як написано в книгах (головно в самих прообразах або символах) о мені, аби чинити Твою волю, мій Боже.“ — Жид. 10:7.

<sup>258</sup>Замість ухилитись від ласки Божої і не приносити своєї жертви і не бути дійсно „битим і катованим“, Ісус узнав сю нагороду до жертви за особливий знак Божої ласки і дятого Він міг сповнити охотно волю Отця. Він війшов в стислішу лучність з Святою і зістав висненний понад міру і нагороджений в Святою Святих.

<sup>259</sup>Сі з людського роду, що вродились в стані Табору, чули дещо о способності бути приведеним до Бога через Христа Ісуса, і таких, котрі рішаються опустити свою волю, а взяти волю Божу за провідника в своїм життю, нема багато. Але з тих, що зобов'язались чинити Його волю, не всі виконують так зовсім, як обіцяли, бо воля Божої в часі новозавітного-дійсного Дня Примирення означає жертву, посвячення. Як ми вже бачили, за-



## ЛИСТИ ЗІ СТАРОГО КРАЮ.

ДОРОГІ БРАТТЯ:

Вже минає другий місяць мого побуту в ріднім краю. Час упливає так скоро, немов втісає. Щодень нові браття, нова місцевість, інше село. Та розпочав з початку. Приїхавши до краю відвідав я наперед по дорозі свою родину. Серце урадувалося, коли побачив на власні очі, що Бог в своїм милосерді щедро поблагословив і приготував їх серця на прийняття правди. Баниця і дальша родина і багато других прийняло правду і спільно прославляли ми Бога за його велику любов, яку оказав давши свого найзлюбленого Сина на крестну жертву за нас. Правильних зібрань не можна було там робити, бо слуги сатани на короткий час перед тим були заборонили. За се були розговори і поясненне науки св. Письма, котрі зробили свою роботу. На анцих всіх було видно велику радість і багато сумніваючихся відійшло домів еже зі спокійними і задоволеним серцем. Головно жінки деяких братів в Христі. Правда заточує щораз дальші і ширші круги, та вибирає шевцию із Вавилону. На вид сього, саг темряви і облуди, обилає велика трівога: З чого будемо жити, як овечки спізнають правду? Тому пустяк в рух всі знані средства — брехню, від очерненя, аж до застрашуваня жандармами аж до пророб і плачу. Між людей пускають неіманірі видумки середповічних часів, котрих шануючий себе чоловік нестидався сказати. Кажуть, що кождому платимо велику суму грошей, або що на дитинному долчемо образі і допускаємося тим подібних нісенітниць, та, що кождий хто вступає до нас мусить занеписати кровю мізельного пальця. Одначе і такі видумки часами помагють. В селі П. жовківського повіту рознесли були люди подібну історію. Сталося, що начальник громади відступив дим громадський на виклад. Люде з острахом зближались до комнати, та кінці заповнили її зовсім. Виклад очарував їх. Замість почути о доларях і о вписі, почули Слово Боже. По викладі всі кинулися за книжками і в миг ока розібрали їх. Присутній на викладі був австрійський офіцір дивувався як правда так страшно очернена, та як так мають люде одурювати попи.

Початуючі браття зазнають різних досвідчень. Сатана за помощью жандармерії і попів старається застрашити їх. В декотрих місцях приходить жандармерія і забирає проти закону Біблії, та книжки та журнал. та грозить різними карами, хотай аначе добре, що коли книжка або журнал прийде поштою вона вже є цензурована і державою дозволена. Тому брати одні других інформують о правді і на їх жаданне книжки по якімсь часі їм звертають. Поліція опися признається, що се ділала тільки на проробу попа. За се вже попи не жалують собі! Та чим огиднійше поступають, тим ліпше браття пізнають правду. Так в 7 ч. „Місіонара“ монахи виссали з пальця динну історію. Люде, читаючи, дивуються їх смілости, що в живні очі не встидаються брехати. Переконуються, що у них не може бути правди, ані віри в Бога, коли так брешуть. З гогого факту, що я відвідав свою родину в Сулимові і тету в Ременові, монахи вибрехали лебувалу історію, про війта, та жінки, які „взяли мене за підпихи і вивели з села.“ що більше додаючи увагу: „Нехай буде контент, що не почастивали його ломакою, так, як в інших селах роблять люде з такими „нововірцями.“ — Чи-ж не видно, з сих слів, що аж заохочують люде до кровопролліття, до убійства? І се монахи!

## ПОДОРОЖ ПО ГАЛИЧИНІ

Перший організований збір відвідав я у Львові. Збір міщанний. Публичних викладів уряджувати не вільно, тільки відбулися збори за запрошеннями.

Брати працюють ревно і виїжджають часто на села. Зі Львова поїхав відвідати братів в Золотім Потоці. Були „Зелені свята“ Через два дні брати і сестри збиралася спільно і радувалися правдою слова Божого. На закінченне 9 осіб прийшло символ хрещення. Задля студени деякі браття відложили символ хрещення на пізнійше. Збір зростає числом і силою. Отець бла-

Львів, Липень 6. 1925.

гословить. Правда шириться щораз дальше і помимо перепов сатани знаходить послух у многих серцях, поблиських і подальних сіл. Браття своєю витривалістю і спільністю перенесли і поконали всі найбільші перепони; а слуги сатани окрились соромом. Сам староста переконався наочно, що правда є за нами, а так само і місцевий поліційний „постерунок.“ В Бозі надія, що правда Слова Божого піде ширим темпом дальше.

Потім між иншими відвідав братів в Угришівцях, пов. Зацішчани. Браття ще молоді але сильні вірою. Зібрання і виклади є дозволені за повідомленнем поліції. Сталося, що на виклад прийшло аж двоє жандармів. Я побоювався, що присутність їх відстрашить люде, але сталося инакше. В хаті в тінях і під вікнами зібралася багато народу і прислухувалася з увагою. Самі жандарми заінтересувались правдою і по викладі висказали своє задоволенне. Звидівши ще кілька сіл перейшов в пов Борнів. Сей повіт лежить про границі від України. У всіх пограничних повітах є дуже бачний погляд над чужинцями. Взгадали хто хоче тамтуди подорожувати мусить мати спеціальне позволенне від поліційної власти. Я не знав про таке розпорядженне, та скоро отім навчався. Нарід дуже застрашений, а у службі одиначі користають і сейчас доносять о кождім чужинці до жандармерії. В сім повіті відвідав тільки два села. Нарід горнется до правди, тільки брак книжок і Біблій. Мал ще віддати два села, та не міг бо поліція розпротерла охоронні крила.

## НА ПОЛІЦІЙНІМ ПОСТЕРУНКУ В МОНАСТРИ.

В неділю вечером 7. червня прибув до села Дз. де заночував з наміром навідати ще село Го. над Дністром. Стружденій дорогою і цілоденною наукою пішов на спочинок. Та не минуло якої пів години як прийшов жандарм і зажадав легітимачії. Оглянувши напері лишив мене в спокою та не на довго. Поверній годині в нечі прийшов другий і приказав збиратися, бо мущу удалася на друге село на постерунок. Зібравшись поїхали ми на постерунок в с. Михаїлівку. Про се село чував не раз. Там в Василіанський монастир де був ігуменом єв. Ортинський. Бажав я бачити сю місцевість, і побачив більше ніж бажав. Був таки в самих мурах. Поліційний постерунок міститься в одній половині, монастиря а в другій мешкають монахи. Вже стало зоріти, як ми приїхали під монастир. Всі ще спали. Мій „ангел“ пішов також на спочинок. Я мусів чекати на коменданта, що мая прийти зі служби о восьмій годині рано. Дивні думки снувалися мені по голові. Там за стіною спокійно спочивають собі монахи, про котрих гомонить по доокличних селах недобра слава, що без милосердя карають селян за найменшу шкоду... і живуть в достатках та вигодах... тай жандарми ще стережуть їх... а народ в неволі гріху і смерти, та насильства замучений мовчить. Але чи може Бог є несправедливий і не бачить сього. Ні тому омаже свою справедливість і віддасть кождому по ділам його. І їм також...

Рано отворилася монастирські двері і виглянув гладенький монах, поглянув на якусь незнану особу і знова зник за дверима і так кілька разів робив та не пізнав хто се був ніколи не снілося йому, щоби їх пороги переступив дослідник Біблії.

## НАУКА О ЦАРСТВІ БОЖІМ МІЖ ЖАНДАРМАМИ

Осьма година і прийшов комендант. Переглянув усі папери і свідоцтва і не знайшов нічого незаконного. Тоді я став йому викладати науку Христа. Він сам признав, що священники те пер не поступають, так як учні Іс. Христос. При тій нагоді почув він потішаюче слово о царстві Божім, яке збачається в своїй силі. Зацікавлені жандарми слухали а увагою і жалували, що не мають під рукою Біблі в своїй мові. По протоколі попрацалася всі зі мною і в асистенті жандарма перейхав я до другого постерунку в Івані пустім.

Дорога провадила полами. Через довгу посуху земля в тих околицях дуже мізерна — намі для худоби нема. — смужний вигляд на сей рік. Користаючи з того знона став я пояснити теперешній час, і що вони принесуть. Так прибули ми на постерунок в Івані пустім. Бомандали постерунок чоловік дуже симпатичний, прочитавши збілку від першого постерунок розпочав сам бесіду о віру. Вільше, як дві години давав я пояснення на всі питання, а всі присутні жандарми дуже зацікавлені були. Думалося, що правда слова Божого так вперли і ясно, а з якого часу священики так сильно помшали її з богословським будам, що чоловік почувється в цій наче в темній ділі.

Воправавшись з ними узявся я в Тернопільщину, поміняючи пограпичні повіти. Тут відвідав 5 сіл. Будучи в селі Я прийшов рано одні чоловік з сусіднього села з яроською завітатися на вашу віру. Повіряю людським поговіркам і думав, що отримаю дояри. Замість дояри почув радісне слово правди Божого із задоволенням вернув домі. Села Д і Б. проповідував найкраще. — З Тернопільщини переїхав в Золочівщину до с. К, де живє проповідник бабтистів. Переповнався, що він не правий сам на своїй рілі, а його віри обробляють йому, подібно, як се маєть ся у католиків. Звідси переїхав в Золочівщину де відвідав 9 сіл.

#### ЗНОВА МІЖ ЖАНДАРМАМИ.

Будучи в селі Ж, прийшов жандарм і зажадав, щоб ставитися на постерунок в Г. Я радо з цього скористав, бо тішився, що буду міг представити ясно і вірно науку Іс. Христа і спростувати мнє про нас колате. Командант вже був мені знакомий з попереднього дня, і на вступі перепросив мене, що робить мені таку неприємність, але робить се, щоб бути чистим перед своєю властю. Він не знав, що се для мене було радістю. Мій побуд на постерунок використав я на завершення свідчення о царстві Божім. На більше шасте і Біблія знайшла ся у них. Тож тепер почалося правдиве розбирання Слова Божого. Переповнався наглядно, що о нас мали бдудне поняття, і всі присутні зацікавлені правдою. Я переконаний, що брати в Г і в сусідніх селах не будуть вже терати ріжних шикань від них. Також почтар в тім селі признався мені, що Вартова Башта має прийти правдо до братів і обійти мені додумати ім кожде число.

На більші розміри було дане свідчення о царстві Божім в повітовій комеді і в магістраті (сінні год) в Золочеві. Через п'ятий вечір в неділю і на другий день до полудня мав я нагоду пред-

ставити ім науку Іс. Христа і його царство, яке приходить. Між урядовцями знайшов я багато атеїстів. Та всі ці атеїсти стали приязднувати, коли ім виложено пророцтво Христа. Сам начальник нов. поліції прирік, що перечитас з увагою наші книжки, бо вони реєкують Божу правду. Показавши йому, як має читати, і як має переконуватися з Біблією, вобрадившись з ними, і пішов без жадних дальших перешкод до містечка С і до Кр. щоб й так візитати наших братів, котрі сердечно вистали обійдути на ширше поясненні віри.

#### ВІТІЯ-ГАЛУЗЗС СМОКІВНИЦІ ВЖЕ МЯГКЕ

Переходячи повіти має я нагоду говорити також з ріжними Жидами. Не хотілося вірити, щоб між ними знайдував такий сильний дух вертати до Царствини. Хлопці і дівчата, діти багатих Жидів займаються, чи до Фільварків, чи до наших багатих селян і уміють робити на рілі. Не дбають о винадгороду за свій труд, щоб тільки навчитися обробляти землю. Власнігелі діти і земля, куці і промислові продумують, як би спродати свої реальности і йти до Царствини. Неначе який новий дух вступив в них, так самі признаються. Ще рік тому, так мало хто від се думав. Сей дух обійав цілі живітські маси, тільки в с. Галичині. Говорити ім о Мессії, і що тим Мессією був Ісус Назаряннин, Син Божий, то вже не замивають ух своїх, але уважно прислухуються до всього.

Сей дух потверджує слова Іс. Христа: „Від смоківниці навчить ся...“ Коли вже вітте-галуззе її стане мякче і пустить листе, знайте, що царство під дверима.“ (Мат 24: 32, 33; Лука 21: 29-31) Що час вже не довгий на те все то вказує смоківниця — Крайський парік —

Всі обтяжені великими податками так, чи бідний, чи багач однаково терять недостаток. Везде панує велике невдоволення. В одних місцях великі злиби і повені, в других спали посухи і неврожай доводять край до розуму.

Але правдиві послідователі Христа не можуть смутитися. Вони знають, до чого се допровадить, і намагають на слова Христа: Як зачне се діятись, виростуйте і піднімайте голови ваші; бо наближилось викупленне ваше.“ (Лука 21: 28) А до свого часу де мусимо віддати всі свої сили, щоб дати свідчення о царстві Божім. Поле широче...

Завіляю Християнське поздоровлення

Брат в Христі Д. ХОМЯК.

Дорогі браття в Геноді!

Любов ласка і мир вам від Отця нашого і Господа Іс. Христа! Не пишемо до вас, як чужі, а тільки як свої, бо пром Госпада Ісуса Христа звучила нас в одну велику громаду.

Донесимо вам, що в нашій селі Кієвці жидачівського повіту від двох літ розпочалося проповідувати Слово Боже. Маємо Біблію, було в нас і кілька книжок, які нам був позичив один брат з Роздолу, але ворог не спить; прийшла жандармерія і забрала нам книжки які тільки були, а ми осталися без нічого тільки з Господом Богом, однак ми не зважаємо на переслідування зі сторони уряду (бо що-ж нас може відлучити від любови Христової і привязи символ хрещення 7 осіб. Та матеріально бідні (авте духом багаті), бо погоріли підчас війни і знищені нею. Тому просимо не пожалуйте для нас не примірники книжок, які ми собі запам'яли що були оголошені в книжці, Д. П'ємсти, а саме Божий плян Віків, Гарфа Божя, День пімсти, Пекло, Намет (і пр.) та Вартова Башта; і пришліть нам, щоб ми могли укріпитися і голосити другим. Попи, як українські, так і польські підняли великий крик і всілякими способами називають нас, як недовіркі, Вабтисти, Штундисти, Вадачі, і хто знає як, спривадали місію, і мав бути диспут, але якое не знати, чи „учив“ вони боялися, чи що? Тим показали свою боязнь, а нарід побачивши се горнеться до нас, бо бачить, що правда в Біблії в науці Христа. Браття, але що-ж, ми маємо тільки одну Біблію і то в церковній мові. Пишемо правду, нічого не хочемо більше, як Біблію і книжок если можете безплатно, в дарі, бо ми не в стані платити, бо сатана знівнив наперед нас, ніж ми нізнали правду. — 2. до Кор. 13:13. Щиро поздоровляємо всіх. —

За збір В. Шер-а, в Кієвці, Жид. пов.

До Дослідників Біблії в Америкі.

Не знаю, як вас має кликати, бо бачу, що за велике віддалення і знання Слова Божого між мною а вами, але послухайте мене:

Я ходив по своїому селі за складкою на нужденні церковні давони, і знайшов в одній хаті дві книжочки вашого видання, „Царство, якого всі бажають“ і „Пекло.“ Позичив я собі ті книжочки, перечитав роздумав і з думки не виходить, що така зміна попстала. Ато вам то вияснив? Прошу вас допоможіть і мені! Знаю, що се Слово Боже... Але літа служу при церкві і школи не чув, що правда я не читав Біблії, та зате до церкви ходив. Прошу вас пришліть мені ваші книжки, щоб міг бути так щасливий, як сі в тій хаті, де я позичив книжки... Здороваю вас всіх добрі люди. Г-ч — Бронниця, коло Самбора.

Дорогі Браття.

Душа моя жаєде Христового корму — Божої правди. Душа (житте) мое стоить на роздорожу, як сей жебрак, голодна і обдурта, та простилає руку до першого переходя до кусок хліба. Так і я мов той жебрак, простилаю до вас руку і прошу вас, як тільки можете то пришліть мені книжки, та журнал ваш „Вартова Башта“, испоможіть мене тим, бо я на Слово Боже дуже голоден. З вичитаних книжок в Башті, котру позичив собі прошу вишліть, хоч деякі а головню Гарфу та Божий Плян Віків. Прошу також і о Біблію, бо я ще не читав її, а Слово котре почув то лі сусіднього села браття мені подали. Як казав, як жебрак прошу Вас, бо Бог видить, що я грошей не маю, бо ледво на оплату листа постарався. Маю велику охоту дельше пізнати Божий плян і Бога, і рудся, та що, коли я як той невільник. О се я вас дуже прошу. — Здороваю вас. — В. П. Золочів.